

Στις δύσκολες ώρες

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Στο βιβλίο «Είπε Γέρων» – έκδοση Αστέρος – καταγράφεται ο διάλογος του Αββά Θεόδωρου της Φέρμης με ένα μοναχό:

- Πες μου δυο λόγια, γιατί χάνομαι.

Και μόλις και μετά βίας του αποκρίνεται ο Αββάς:

- Εγώ κινδυνεύω και τι μπορώ να σου πω;

Διαβάζοντας κανείς το πιο πάνω περιστατικό, διαπιστώνει:

1. Την ανάγκη για ανθρώπινη συμπαράσταση, όταν οι πειρασμοί και οι δυσκολίες της ζωής οδηγούν στην κατάρρευση. Η μοναξιά και η απομόνωση γίνονται θάνατος, ενώ η συμπόρευση ανόρθωση και δύναμη.

2. Την πραγματικότητα της ανθρώπινης πορείας που έχει «τα πάνω και τα κάτω της», τις χαρές και τις θλίψεις της, το φως και το σκοτάδι της. Απ' αυτή την πραγματικότητα δεν είναι εκτός κανείς. Όλοι, μοναχοί, κληρικοί και λαϊκοί, ενάρετοι και αμετανόητοι, έχουν και τις δύσκολες ώρες τους.

Το σύνθημα «με το Χριστό πάντα χαρούμενοι», φαίνεται πως παραπλανά αντί να βοηθά. Το Ευαγγέλιο, όπως και οι άγιοι Πατέρες μας, που είναι αληθινό, μας λέει ότι «στον κόσμο θα έχουμε θλίψεις», ότι ο πόνος της ψυχής είναι επώδυνος, ότι η οδός είναι «τεθλιμμένη». Στις καταστάσεις αυτές δεν μπορεί να υπάρχει η χαρά! Μπορεί όμως να υπάρχει η ειρήνη της καρδιάς, όμοια με την ειρήνη που είχε ο Χριστός τη νύχτα που οδηγείτο στο Γολγοθά και στο θάνατο.

Τις στιγμές του μεγάλου πόνου ο άνθρωπος χρειάζεται άνθρωπο, για να του κρατήσει το χέρι και να του μεταγγίσει την αγάπη που συμπάσχει και γι' αυτό ζωοποιεί. Αν αυτό το χέρι δεν υπάρχει, φαίνεται από την εκκλησιαστική εμπειρία

ότι έρχεται ο ίδιος ο Χριστός, ως ο «πάσχων Θεός», και παρηγορεί, δυναμώνει, ζωοποιεί. Χρειάζεται, βέβαια, υπομονή και πίστη με ταπεινό φρόνημα, χωρίς σκληρότητα της καρδιάς που διώχνει τόσο την ανθρώπινη παρουσία όσο και τη χάρη του Θεού.

Όπως την ώρα της κακοκαιρίας, με τη νεροπομπή και τους κεραυνούς, δεν αρχίζει κανείς τον περίπατο στη φύση, έτσι και την ώρα των δοκιμασιών μαζεύεται. Η σιωπή, η προσευχή, η περισυλλογή, ανασυγκροτούν την ύπαρξή μας, δυναμώνουν την ψυχή και τη βοηθούν να αντιμετωπίσει τις δύσκολες ώρες.

Είναι σημαντικό να έχουμε ελπίδα σ' αυτές τις ώρες. Να περιμένουμε την πρακτική εφαρμογή της σοφής διαπίστωσης των προγόνων μας «κι αυτό θα περάσει». Να αισθανόμαστε τις δύσκολες ώρες όπως τα σύννεφα που σκεπάζουν την ευεργετική επίδραση του Ήλιου. Όσο μαύρα και να είναι, κάποια στιγμή θα φύγουν και θα λάμψει ο Ήλιος. Σημασία έχει ο Ήλιος κι όχι τα προσωρινά σύννεφα.

Έχοντας ένα Θεό - Πατέρα που είναι ο όντως Ήλιος της Δικαιοσύνης, τα αδέρφια μας - αγίους που γνωρίζουν τις δύσκολες ώρες και κυρίως την Παναγία ως τη Μάνα που κατανοεί και συμπεριφέρεται με στοργή, μπορούμε να προχωρούμε χωρίς απόγνωση, ακουμπώντας ο ένας στον άλλο ως μέλη του ίδιου σώματος.

Τελειώνω με την παράθεση ενός τροπαρίου - προσευχής προς τη Θεοτόκο, από την Παρακλητική: «Παῦσον τόν πόνο τῆς πολυστενάκτου ψυχῆς μου, ἡ παύσασα πᾶν δάκρυον ἀπό προσώπου τῆς γῆς· σύ γάρ βροτῶν τάς ὁδύνας διώκεις, ἁμαρτωλῶν τήν κατήφειαν λύεις· σέ πάντες κεκτήμεθα, ἐλπίδα καί στήριγμα, Παναγία Μητροπάρθενε».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com